



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 334/2023-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Ficek, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 94/2020 a jeho uznesení č. k. 5 Co 94/2020-2358 z 31. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 94/2020 a jeho uznesením č. k. 5 Co 94/2020-2358 z 31. októbra 2022. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať finančné zadostučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavnej sťažnosti v danej veci predchádzali štyri priamo súvisiace ústavné sťažnosti:

- ústavná sťažnosť sťažovateľa a [REDACTED] (ďalej aj „žalovaní“), o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom č. k. IV. ÚS 71/2011-40 z 9. júna 2011 tak, že vyslovil porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 260/08-315 z 26. januára 2010, napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie,

- ústavná sťažnosť sťažovateľa a [REDAKOVANÉ], o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom č. k. II. ÚS 375/2018-66 z 15. novembra 2018 tak, že vyslovil porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 40/2004 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 116/2016, a okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 40/2004 prikázal konať bez zbytočných prieťahov,

- ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobcovia“), o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom č. k. III. ÚS 455/2018-56 z 13. marca 2020 tak, že vyslovil porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 40/2004, ako aj

- ústavná sťažnosť sťažovateľa a [REDAKOVANÉ], o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. IV. ÚS 303/2020-17 z 23. júna 2020 tak, že „časť ústavnej sťažnosti vzťahujúcu sa na obdobie do posledného úkonu okresného súdu zohľadneného v náleze ústavného súdu a rovnako časť ústavnej sťažnosti týkajúcu sa napadnutého konania krajského súdu odmietol ako neprípustnú z dôvodu prekážky res iudicata“, a „časť ústavnej sťažnosti vzťahujúcu sa na obdobie po poslednom úkone okresného súdu zohľadneného v náleze ústavného súdu... odmietol ako zjavne neopodstatnenú“.

3. Z tejto ostatnej ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi a [REDAKOVANÉ] bolo na okresnom súde Bratislava IV vedené konanie o náhradu škody pod sp. zn. 4 C 40/2004. V priebehu odvolacieho konania žalobcovia zobrali žalobu v časti o zaplatenie 9 013,88 eur späť, keď žalovaní žalovanú pohľadávku uspokojili v exekúcii 27. decembra 2010 na základe v poradí prvého vyhovujúceho rozsudku okresného súdu č. k. 4 C/40/2004-241 z 30. mája 2008 potvrdeného rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 260/08-315 z 26. januára 2010. V časti 10 925,65 eur bolo konanie právoplatne zastavené ešte rozsudkom okresného súdu č. k. 4 C/40/2004-1694 z 27. novembra 2018, proti ktorej časti žalovaní odvolanie nepodali.

4. Žalovaní so späťvzatím žaloby nesúhlasili tvrdiac, že motívom žalobcov pre takýto postup je ich procesná núdza, keď nedokážu dostatočne preukázať dôvodnosť uplatneného nároku. Žalovaní poukázali na existenciu prerušeného súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 22 C 50/2013 (v ktorom sa žalovaní v postavení žalobcov domáhajú od žalobcov v postavení žalovaných zaplatenia sumy 22 477,74 eura, pozn.), ako aj dosiaľ nezodpovedanú otázku dôvodnosti podanej žaloby, čo je v záujme oboch strán sporu, keďže výsledok sporu o náhradu škody priamo determinuje výsledok sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia.

5. Žalobcovia reagovali, že žalobu zobrali späť, pretože uplatnená pohľadávka už neexistuje z dôvodu jej zániku splnením, a to bez ohľadu na to, či došlo k dobrovoľnému, alebo vynútenému plneniu na základe exekučného titulu. Ak by žalobu späť nezobrali, žaloba by bola zamietnutá z dôvodu uspokojenia uplatneného nároku. Takéto rozhodnutie by prejudiciálne neriešilo otázku

existencie hmotnoprávneho nároku na náhradu škody, ktorá by mala vplyv na rozhodnutie v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia.

6. Krajský súd prvou výrokovou vetou napadnutého uznesenia pripustil späťvzatie žaloby, napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a konanie zastavil; druhou výrokovou vetou napadnutého uznesenia rozhodol, že stranám nepriznáva náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že v predmetnom spore o náhradu škody nejde o konanie, ktoré by mohla iniciovať i protistrana (tzv. *iudicium duplex*), a že žalovaní neuviedli žiadne vážne dôvody, pre ktorý by mal súd v spore pokračovať. Stotožnil sa s tvrdením žalobcov, že pre prípad zotrvania na žalobe by z dôvodu zániku v spore uplatnenej pohľadávky splnením (§ 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka) bol odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zmenený a žaloba by bola z tohto dôvodu zamietnutá. Poukázal aj na to, že aj pre konanie na odvolacom súde sa aplikuje § 217 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), v zmysle ktorého je pre súd rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku. Takéto rozhodnutie by teda neriešilo otázku existencie hmotnoprávneho nároku na náhradu škody, ktorá by mohla mať vplyv na rozhodnutie v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia. Odôvodnenie rozsudku súdu by sa vzťahovalo výlučne na reálny dôvod zamietnutia žaloby, teda na zánik v spore uplatnenej pohľadávky na náhradu škody, a táto skutočnosť sa stala pre posúdenie vecnej opodstatnenosti žaloby rozhodujúcou. Riešenie iných otázok v odôvodnení rozsudku, teda i otázky, či žalobcom takáto pohľadávka vznikla, je bezpredmetné, bez záväznosti pre súd konajúci v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] namieta, že od podania žaloby (návrhu na vydanie platobného rozkazu) okresnému súdu do zastavenia konania napadnutým uznesením krajského súdu uplynulo takmer 19 rokov, pričom sa meritórne nerozhodlo, hoci na ten účel bolo prerušené iné konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 22 C 50/2013 a vykonané rozsiahle dokazovanie. Stav právnej neistoty sporových strán tak dosiaľ nebol odstránený.

8. Sťažovateľ opätovne namieta, že v napadnutom konaní nedostal odpovede na jeho argumenty týkajúce sa dôvodnosti podanej žaloby, ktoré uplatnil počas trvania predmetného konania, a zastáva názor, že krajský súd nemal konanie zastaviť, ale mal v ňom pokračovať a rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 4 C/40/2004-1694 z 27. novembra 2018. V tejto súvislosti krajskému súdu vytýka, že nesprávne aplikoval relevantné procesné normy upravujúce prípustnosť späťvzatia žaloby a s tým spojený následok zastavenia konania, ako aj normy upravujúce priznanie trov konania podľa zavinenia strán sporu na zastavení konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 94/2020 a jeho uznesením č. k. 5 Co 94/2020-2358 z 31. októbra 2022.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

10. Východiská rozhodovania ústavného súdu o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sú sťažovateľovi známe už z nálezov ústavného súdu (bod 2), preto ich ústavný súd v danom prípade nepovažoval za potrebné opakovať. Ústavný súd len na doplnenie uvádza, že právo na súdnu a inú právnu ochranu upravené v druhej hlave siedmom oddiele ústavy je „výsledkové“, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že krajský súd nesprávne aplikoval relevantné procesné normy upravujúce prípustnosť späťvzatia žaloby a s tým spojený následok zastavenia konania (bod 8).

12. Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia (§ 370 ods. 1 CSP). Súd späťvzatie žaloby neprípustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví (§ 370 ods. 2 CSP). Ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví (§ 145 ods. 1 CSP). Na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 378 ods. 1 CSP).

13. I na konania začaté pred účinnosťou Civilného sporového poriadku sa vzťahuje okamžitá aplikabilita procesných predpisov (§ 470 CSP) a sporovému konaniu stále dominuje dispozičný princíp. Konanie sa začína iba doručením žaloby, prípadne návrhu na nariadenie neodkladného alebo zabezpečovacieho opatrenia súdu (§ 156 CSP). Začatie sporu *ex offio* nie je možné. Žalobca ako *dominus litis* disponuje po začatí konania subjektívnym právom vziať žalobu späť a v prípade splnenia zákonných podmienok tým dosiahnuť zastavenie konania alebo jeho časti bez meritórneho rozhodnutia (§ 145 CSP). Ide súčasne o úkon fakultatívny, keďže žiadne ustanovenie právneho poriadku neukladá žalobcovi povinnosť vziať podanú žalobu späť za akýchkoľvek podmienok.

13.1. Z hľadiska procesnej autonómie nie je žalobca nijako obmedzený vo výkone svojho práva vziať žalobu späť, pokiaľ konanie ešte nebolo právoplatne skončené. Zastavenie konania alebo jeho časti ako bezprostredný následok späťvzatia žaloby je však podmienené splnením ďalšej podmienky, ktorá je od vôle žalobcu nezávislá. Ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, je na zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby nevyhnutný súhlas žalovaného (§ 146 ods. 2 CSP). V ostatných prípadoch súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí; s výnimkou späťvzatia žaloby pred predbežným prejednaním sporu podľa § 168 CSP alebo pred pojednávaním (§ 146 ods. 3 CSP). Ak na strane žalobcu vystupuje viac subjektov v rámci nerozlučného spoločenstva, je v zmysle § 77 ods. 2 CSP na späťvzatie žaloby potrebný súhlas všetkých žalobcov.

13.2. Zastavenie konania alebo jeho časti z dôvodu späťvzatia žaloby nie je limitované hospodárnosťou konania ako v prípade zmeny žaloby (porovnaj § 143 ods. 1 CSP). Vo vzťahu k zmene žaloby je potrebné zdôrazniť, že ak sa žalobca formálne domáha zmeny žaloby v tom zmysle, že bez ďalšieho požaduje menej, ide podľa obsahu podania o čiastočné späťvzatie žaloby a súd ho posúdi podľa § 144 a nasl. CSP.

13.3. Žalobu možno účinne vziať späť až do právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým sa konanie končí. Ak žalobca vezme žalobu úplne alebo sčasti späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, o pripustení späťvzatia rozhodne odvolací súd. Späťvzatie žaloby nepripustí v prípade, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Inak odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší a konanie zastaví (pozri komentár k § 370 CSP). Aj v odvolacom konaní sa primerane aplikuje § 146 ods. 2 CSP a pokiaľ z osobitného predpisu vyplýva určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami, je zrušenie prvoinštančného rozhodnutia a zastavenie konania podmienené súhlasom žalovaného. V dovolacom konaní je späťvzatie žaloby v zmysle § 438 ods. 2 CSP vylúčené (k tomu *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár., Praha : C. H. Beck, 2022. s. 577 – 580.*).

14. Taktiež podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Obo 14/2020 z 13. októbra 2020 je späťvzatie žaloby na začatie konania (rovnako návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia) je jedným zo širokej škály dispozičných oprávnení žalobcu ako sporovej strany s postavením tzv. *dominus litis* (pána sporu), ktorý má právo procesnými úkonmi, ktoré sú prejavom jeho autonómnej vôle, ovplyvňovať priebeh a smerovanie celého súdneho konania. Vôľa žalobcu dosiahnuť zastavenie konania prostredníctvom inštitútu späťvzatia žaloby je limitovaná výlučne a len dvoma skutočnosťami, a to nesúhlasom druhej procesnej strany so zastavením konania a existenciou vážnych dôvodov u protistrany, pre ktoré konanie nemožno zastaviť. Zastavenie konania prostredníctvom späťvzatia žaloby nie je nijako limitované svojvôľou konajúceho súdu.

15. Pokiaľ ide o vymedzenie pojmu vážne dôvody, zákon túto otázku nerieši, preto treba vychádzať z toho, že posudzovanie vážnosti dôvodov je výlučne vecou voľnej úvahy a hodnotiaceho úsudku súdu. Tie však nie sú svojvoľné, pretože súd pri posudzovaní závažnosti dôvodov berie na zreteľ jednotlivé skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku, a hodnotí predovšetkým možné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi účastníkmi a dopad na postavenie účastníkov, najmä žalovaného, s prihliadnutím na mieru ohrozenia jeho práv a právom chránených záujmov. Ak súd dospeje k záveru o dôvodnosti požiadavky na prejednanie a rozhodnutie veci, môže v konaní pokračovať, v opačnom prípade konanie zastaví (k tomu napr. aj uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Cdo 136/2010 z 22. septembra 2010).

16. V nadväznosti na uvedené teoretické východiská a recentnú judikatúru najvyššej súdnej inštancie všeobecných súdov podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu (bod 6) obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvoinštančné konanie, pričom závery krajského súdu nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené ani z nich nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich späťvzatie žaloby po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

17. Ďalšia námietka sťažovateľa sa týka krajským súdom nedostatočnej odpovede na sťažovateľove argumenty a nesprávnej aplikácie relevantných procesných noriem upravujúcich ne/priznanie trov konania podľa zavinenia strán sporu na zastavení konania (bod 8).

18. Uznesenie o zastavení konania je z povahy veci rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Súčasťou rozhodnutia o zastavení konania v dôsledku späťvzatia žaloby je vždy aj výrok o nároku na náhradu trov konania.

19. Ak súd zastavuje konanie v dôsledku späťvzatia, musí sa zaoberať pri rozhodovaní o náhrade trov konania otázkou, či niektorý z účastníkov zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, t. j. z hľadiska vzťahu výsledku správania žalovaného k požiadavkám žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku, alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný, alebo nie (k tomu napr. uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 ,Sžo 225/2010 z 25. októbra 2010).

20. Z dnes už ustálenej judikatúry ústavného súdu [napr. I. ÚS 275/2018 (ZNaU 74/2018), I. ÚS 387/2019, I. ÚS 196/2021, I. ÚS 255/2021, III. ÚS 529/2021, III. ÚS 281/2021, IV. ÚS 268/2022, I. ÚS 2/2023] nesporne vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu v otázke nároku na náhradu trov konania je rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Zákonné ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o materii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. To platí bez ohľadu na to, či odvolací súd rozhodoval o odvolaní v časti nároku na náhradu trov konania alebo o nich ako súd rozhodol sám, ako tomu bolo v danej veci.

21. Cez optiku uvedeného ústavnoprávneho prístupu je tak v okolnostiach prejednávanej veci adekvátne postupovať aj v tomto prípade, pretože ústavnou sťažnosťou napadnutý výrok uznesenia krajského súdu je rozhodnutím, ktorým krajský súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania (nie o výške trov konania, pozn.). Ide teda o rozhodnutie, ktorým sa pred krajským súdom ako súdom odvolacím konanie o tomto nároku s konečnou platnosťou skončilo, a bolo ho tak možné z dôvodov zmätočnosti podľa § 420 CSP podrobiť prieskumu dovolacieho súdu.

22. Argumentáciu sťažovateľa o tom, že nedostal odpovede na ním uplatnené argumenty, možno podradiť pod dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (porov. IV. ÚS 154/2020, IV. ÚS 167/2020, IV. ÚS 447/2020), pričom záver o danosti tvrdenej vady zmätočnosti je v plnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Sťažovateľ mal k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok, ktorým sa mohol domáhať ochrany svojich práv a oprávnených záujmov, čo však neurobil.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom krajského súdu

23. Sťažovateľ napokon namietal, že stav právnej neistoty sporových strán dosiaľ nebol odstránený (bod 7).

24. Ústavnú sťažnosť na prieťahy v konaní nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 28/2020, I. ÚS 366/2021, I. ÚS 191/2022).

25. Ako bolo uvedené, uznesenie o zastavení konania je z povahy veci rozhodnutím, ktorým sa konanie končí (bod 17). V posudzovanom prípade bola právna neistota sťažovateľa odstránená už pred podaním ústavnej sťažnosti, a to nadobudnutím právoplatnosti uznesenia krajského súdu č. k. 5 Co 94/2020-2358 z 31. októbra 2022, ktoré bolo sťažovateľovi doručené vo februári 2023.

III.3. Záver

26. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozhodnutím ústavný súd poukazuje na to, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010), čomu podľa názoru ústavného súdu učinil krajský súd v danej kauze zadost'.

27. Medzi postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 94/2020 a jeho uznesením č. k. 5 Co 94/2020-2358 z 31. októbra 2022 a obsahom namietaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], ako aj pre neprípustnosť [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

28. Pre odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnostnom petite nezaoberal.

29. Celkom na záver, a to aj s ohľadom na dôvody ústavnej sťažnosti, dáva ústavný súd do pozornosti, že sťažovateľ si nemôže zamieňať prieskumnú právomoc všeobecného súdu rozhodujúceho o opravnom prostriedku (vrátane prieskumu najvyššieho súdu v dovolacom konaní) s posúdením rozhodnutia všeobecného súdu (iného orgánu verejnej moci) v konaní o ústavnej sťažnosti. Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej veci patriacej do právomoci všeobecných súdov,

teda nerieši „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona alebo skutkového stavu) k odlišným záverom (čo sa však v danej veci nestalo), nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni (IV. ÚS 399/2022).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 8. júna 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu